30è FESTIVAL de MÚSIQUES de TORROELLA de MONTGRÍ

Del 30 de juliol al 20 d'agost de 2010

Membre de l'Associació Europea de Festivals
Declarat Festival Estratègic per la Generalitat de Catalunya

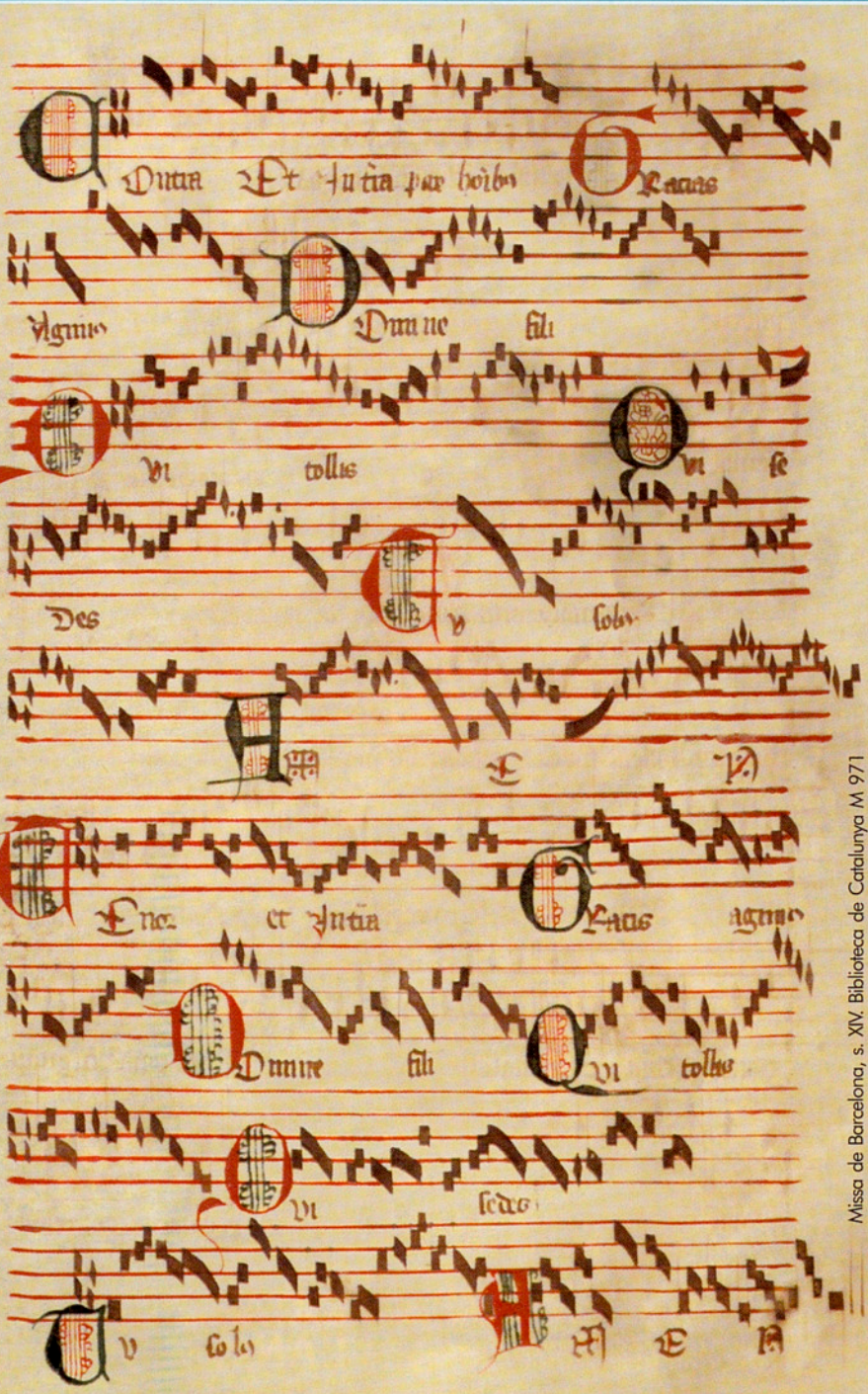

Missa de Barcelona, s. XIV. Biblioteca de Catalunya M 971

JOAQUIM CASSADÓ
Marta Mathéu, soprano
Mac McClure, piano

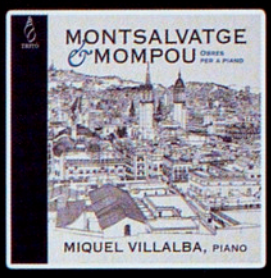

XAVIER MONTSALVATGE - FREDERIC MOMPOU
Música per a piano
Miquel Villalba

MÚSICA D'ORGUE A CATALUNYA
Segles XVIII i XIX
Miquel González

SALVADOR BROTONS – ALBERT GUINOVART
Missae brevis
Cor Vivaldi
Òscar Boada, direcció

JOSEPH TEIXIDOR
Quartets de corda
Cambini Quartet

GASPAR CASSADÓ
Integral per a violoncel i piano
Iñaki Etxepare
Ludovica Mosca

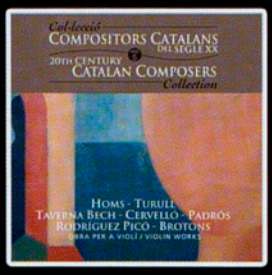

COMPOSITORS CATALANS s.XX vol.5
Homs, Turull, Cervelló, Taverna-Bech, Padrós, Rodríguez Picó, Brotons
Katia Novell, violí

COMPOSITORS CATALANS s.XX vol.6
Homs, Cervelló, Taverna-Bech, Polo, Casablancas
Ashan Pillai, viola

CANÇONS DE BRESSOL
Cor Sant Esteve de Vila-seca
Xavier Pastrana, direcció

Generalitat de Catalunya
Institut Català de les Indústries Culturals

CATALAN! MUSIC

Dimarts 3 d'agost
22 h · Església

04

Concert

Cor Lieder Càmera

Marta Mathéu, soprano
Mireia Pintó, mezzosoprano
David Alegret, tenor
Enric Martínez-Castignani, baríton
Josep Surinyac i David Malet, piano a quatre mans
Xavier Pastrana, director

COR LIEDER CÀMERA

MARTA MATHÉU

MIREIA PINTÓ

DAVID ALEGRET

E. MARTÍNEZ-CASTIGNANI

D. MALET i J. SURINYAC

XAVIER PASTRANA

Schumann: *Spanische Liebeslieder,* op. 138 / *Drei Gedichte,* op. 29 / **Brahms:** *Liebeslieder (Walzer),* op. 52

Producció del Festival de Músiques de Torroella de Montgrí
Enregistrament de Catalunya Música

Presentació del *Cicle de Cambra i recitals*

Cicle de Cambra i recitals

La commemoració del bicentenari del naixement de Robert Schumann (1810-1856) és l'eix conductor del primer dels concerts del *Cicle de Cambra i recitals*. Conegut, essencialment, per les seves obres pianística, liederística i simfònica, Robert Schumann va també conrear la música coral. En el concert d'aquesta nit podrem gaudir de la influència constant que va suposar per a Johannes Brahms (1833-1897) la personalitat de Schumann. Així podrem escoltar, a la primera part, els *Spanische Liebeslieder, op.138* que van ser claus per a la composició per part de Brahms del seu *Opus 52*.

Una de les relacions més apassionades i intenses que mai s'han produït entre creadors de la història de la música occidental és la que a partir del 1853 van establir el jove Johannes Brahms i Robert Schumann, que, des de les pàgines de la seva *Neue Zeitschrift für Musik* (Nova Revista Musical), no va dubtar a qualificar el seu col·lega com «el que comunicarà els misteris del món invisible en meravelloses visions musicals». Una de les passions que compartien ambdós creadors era el cant coral, gènere que, com es podrà comprovar en la interpretació d'aquesta vetllada, van dotar d'un rellançament més que meritori, amb unes obres on el nexe comú radica no només en l'amistat dels seus creadors, sinó també en l'aprofundiment de la temàtica de l'amor, veritable motiu conductor i explicació d'aquestes peces corals romàntiques.

Robert Alexander **Schumann**

Robert Schumann

Robert Schumann

Robert Alexander Schumann (Zwickau, 8 de juny de 1810 – Endenich, Bonn, 29 de juliol de 1856), fou un compositor i pianista romàntic alemany, considerat com un dels cims del romanticisme i de la música de la primera meitat del segle XIX. Tant en vida com en la seva obra es reflecteix la naturalesa romàntica, sempre envoltada en la passió, el drama i, malauradament, la tragèdia.

Robert Schumann i Clara Wieck

Clara Schumann

Johannes **Brahms**

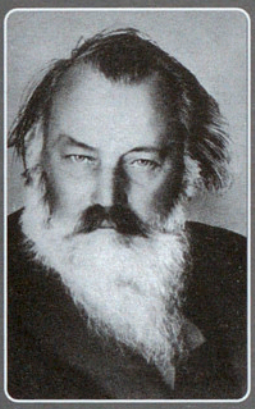

Johannes Brahms

Johannes Brahms (Hamburg, Alemanya, 7 de maig de 1833 - Viena, Àustria, 3 d'abril de 1897) va ser un compositor alemany de música clàssica, un dels més representatius del Romanticisme. Brahms és una figura prominent de la música del segle XIX, potser l'últim gran compositor clàssic. Considerat l'antítesi passada de moda de Wagner i Liszt, la seva música ha demostrat per ella mateixa no només ser commovedora, sinó també molt influent en el posterior desenvolupament de la música. Home de vegades difícil i intransigent, va compondre obres mestres en tots els gèneres excepte en òpera. Amb el pas dels anys, Brahms ha esdevingut una de les tres grans *B* de la música germànica juntament amb Bach i Beethoven.

Johannes Brahms

Cor Lieder Càmera

SOPRANOS
Àngels Balagueró
Miriam Garriga
Gretel Colom
Montserrat Espargaró
Pilar Rovira
Mariona Florença
Alba Castells
Alba Vila
Sílvia Sabater

CONTRALTS
Carme Maestre
Tona Garriga
Marta Comadran
Cèlia Prats
Teresa Udina
Maria Pagès
Marta Montmany

TENORS
Salvador Casadevall
Ignasi Fernàndez
Jaume Bardolet
Miquel Humbert
Joan Miró
Toni Santiago
Josep Lluís Moreno
Joaquim Riumalló

BAIXOS
Enric Arquimbau
Ferran Marquina
Joaquim Sabater
Miquel Soley
Cristòfor Agudo
Joan Garcia
Esteve costa

Marta Mathéu, soprano

Mireia Pintó, mezzosoprano

David Alegret, tenor

Enric Martínez-Castignani, baríton

Josep Surinyac i David Malet, piano a quatre mans

Xavier Pastrana, direcció

Programa

1a part

Robert Schumann (1810-1856):

Spanische Liebeslieder, Op. 138

1. Vorspiel (piano)
2. Tief im Herzen trag' ich Pein (Soprano)
3. O wie lieblich ist das Mädchen (Tenor)
4. Bedeckt mich mit Blumen (Soprano i Contralt)
5. Romanze (Baix)
6. Intermezzo - Nationaltanz (piano)
7. Weh, wie zornig ist das Mädchen (Tenor)
8. Hoch, hoch sind ide Berge (Contralt)
9. Duett (Tenor i Baix)
10. Quartett

Drei Gedichte, Op. 29

1. Landliches Lied
2. Lied, "In meinem Garten"
3. Zigeunerleben

2a part

Johannes Brahms (1833-1897):

Liebeslieder Waltzer, Op. 52

1. Rede, Mädchen, allzu liebes Soli (Quartet)
2. Am Gesteine rauscht die Flut (Cor)
3. O die Frauen Soli (Tenor i Baix)
4. Wie des Abends schöne Röte (Cor Noies)
5. Die grüne Hopfenranke Soli (Quartet)
6. Ein kleiner, hübscher Vogel (Tenor + Cor)
7. Wohl schön bewandt war es (Contralt)
8. Wenn so lind dein Auge mir (Solistes)
9. Am Donaustrande (Cor)
10. O wie sanft die Quelle Soli (Quartet)
11. Nein, es ist nicht auszukommen (Cor)
12. Schlosser auf, und mache Schlösser (Cor)
13. Vögelein durchrauscht die Luft Soli (Soprano i Contralt)
14. Sieh, wie ist die Welle klar (Cor Nois)
15. Nachtigall, sie singt so schön (Cor)
16. Ein dunkeler Schacht ist Liebe (Cor)
17. Nicht wandle, mein Licht (Tenor)
18. Es bebet das Gesträuche (Cor)

SCHUMANN, BRAHMS I L'AMOR

En una època marcada per una estètica que, per primera vegada a Europa, posava la música -la instrumental en especial- al cim d'una jerarquització de les arts, els compositors van trobar uns lligams adients entre música i literatura en la música programàtica i en la música vocal. Aquesta prengué unes direccions preeminents diferents de les que havien estat prioritàries fins al Classicisme: les del Lied i de la música coral -a cappella o amb acompanyament-, dos terrenys en els quals es trobà un camp de cultiu especialment adequat per a la inclinació, també ben romàntica, de les formes breus. A mig camí entre aquests hi ha les composicions, no abundants però certament posseïdores de tota l'essència romàntica, per a grups de solistes vocals i piano. I és en aquest repertori que es centra el concert d'aquest vespre.

De la mà de la filosofia, la música assumia qualitats metafísiques que fins llavors havien estat associades a la religió, i recollia el poder congregacional que aquesta havia tingut quasi en exclusiva. Així, uns tipus de música que fins poc abans s'havien dirigit a l'església i la noblesa, ara es dirigien, també, a la burgesia que, aviat, entengué que per viure-la plenament no n'hi havia prou amb escoltar-la: calia organitzar-se per a interpretar-la. El floriment de les societats corals -amateurs o professionals; femenines, masculines o mixtes- impulsà aquest nou conreu de la música coral; aquesta, trobava en l'àmbit civil urbà el seu vehicle preferent d'expressió. Al seu torn, aquestes societats contribuïren a l'ascens de les classes mitjanes, esdevingueren un factor de prestigi per a llurs comunitats, i van contribuir notablement a la formació d'un públic musical de masses al segle XIX.

A més, algunes d'elles van tenir directors de la talla de Mendelssohn, Schumann (*Verein für Chorgesang* de Dresde des de 1847) o Brahms (*Viena Singakademie* i *Viena Gesellschaftkonzerte*, des de 1863 i 1872, respectivament). Els períodes en què van poder comptar amb bons instruments corals els foren especialment productius en els terrenys vocal i coral: els gèneres vinculats a aquestes associacions foren d'atenció preferent de molts compositors, i la cançó polifònica adquirí impuls renovat, sovint sobre poemes d'autors germànics contemporanis; de fet, les obres que componen aquest programa responen a aquest context. Amb aquests instruments -construïts socialment- a les mans, aquests autors crearen un repertori que esdevé un dels cims de la literatura coral de tots els temps. Però també reberen un nou impuls gèneres religiosos com la Missa o el Rèquiem, gràcies a l'embranzida que prenia l'estudi del passat

renaixentista i barroc, i a la devoció que les diverses confessions cristianes mostraven per la literatura religiosa d'aquells períodes. Tots aquests repertoris van tenir una funció tant social com estètica, en constituir una forma de resoldre el conflicte entre la música instrumental com a ideal romàntic i la forta inclinació que la música del moment sentí per la literatura.

Els grans temes de la literatura romàntica també trobaren aplicació en aquestes pràctiques compositives i interpretatives: aquest repertori funcionà especialment bé quan posava en música versos -més o menys veladament- patriòtics, que enaltien allò popular, o clarament sentimentals o amorosos. Per això és important, també, de destacar que l'altre gran tema del qual ens parla aquest repertori és el de l'amor. Un amor que ben sovint es contextualitza en la natura malgrat que -o potser perquè- aquest és un art absolutament urbà, que es manifestà en els escenaris de les sales de concerts que proliferaven arreu, però que es difonia i es mantenia en la memòria col·lectiva a través del conreu domèstic, en la intimitat familiar, al saló vora el piano. Al mateix temps, però, aquest repertori ens parla d'un amor molt més concret: el que es professaren Schumann i Brahms, multiplicat i matisat pel que tots dos -de maneres diferents, és clar- sentiren per Clara Wieck, esposa del primer des de 1839, gran pianista, i consellera i confident del segon, amb qui va mantenir una relació profunda i intensa.

El *Spanische Liebeslieder (Cançons amoroses espanyoles) op. 138* fou el segon cicle de cançons que Schumann basà en traduccions de textos amorosos espanyols fetes per Geibel. Corresponen a un moment de la seva vida en què -dirigint un cor esplendorós- retornà a la composició de música vocal després d'anys de no fer-ho. Tal com ja havia fet en el primer cicle -del mateix any 1849- hi combina cançons a solo, duets i quartets vocals, però ara l'acompanyament el confia no pas a un piano sinó a un duet de pianos. A més, hi afegeix dos moviments purament instrumentals que contribueixen a donar un sabor espanyol al conjunt. Les dues primeres cançons marquen l'amplitud de l'espectre emocional del cicle, entre l'intimisme de la cançó per a soprano i l'aire animat de la cançó estròfica per a tenor; l'última sobresurt com una de les fites destacades de la música coral romàntica alemanya. Globalment, constitueixen una mostra excel·lent de l'exhuberància emocional que fa de Schumann un veritable romàntic, especialment en aquelles cançons, sovint en forma de cicles, que giren a voltant de l'amor.

Els seus *Tres poemes, op. 29* daten del 1840. L'any abans s'havia casat amb Clara Wieck i es concentrà

especialment en la composició de cançons i de cicles de cançons; en són fruit alguns dels cicles considerats més importants de la seva producció com *Liederkreis*, *Myrthen*, *Dichterliebe* o *Frauenliebe und -leben*. Com *l'Op. 138*, aquest cicle de tres cançons polifòniques fou inicialment concebut per a veus solistes amb acompanyament de piano sobre poemes de Geibel. El tema permanent és, un cop més, el de l'amor: el dels amants, prenent la primavera com a pretext i context, el de l'enyor de l'estimada llunyana a la claror del foc, i el dels gitanos, respectivament. Tot el conjunt respira una certa ingenuïtat, major a la primera cançó, que esdevé especialment reeixida a *Zigeunerleben*, amb l'acompanyament de triangle i pandereta, i la seva hàbil evocació del folklore espanyol.

Johannes Brahms enllestí els seus *Liebeslieder Walzer* Op. 52 en uns pocs mesos entre 1868 i 1869, quelcom poc habitual en ell, i partint d'una col·lecció eclèctica i d'orígens ben variats (Rússia, Polònia i Hongria) de poemes, traduïts i aplegats per Daumer, i seleccionats per ell mateix, que destaquen diferents aspectes i angles de l'amor. L'obra tenia un clar antecedent en els valsos per a piano a quatre mans compostos tres anys abans, i tindria una seqüela en els *Neues Liebeslieder Walzer* que començaria a escriure poc després que es publiqués aquesta col·lecció. Ho escriu per a quartet vocal i dos pianos, igual com Schumann uns 20 anys abans al seu *Spanische Liebeslieder*, tot i que els paral·lelismes no van més enllà. Tot i així, és habitual fer-ne interpretacions corals atès que la seva escriptura curulla d'efectes corals ho tolera bé, i fins i tot ho agraeix si es manté l'esperit cambrístic del cicle. Fins i tot s'ha interpretat prescindint de les parts vocals: tal és la riquesa de l'escriptura pianística. Quan Brahms els sotmeté al judici de Clara Schumann, aquesta opinà: "Són extraordinàriament atractius (encantadors fins i tot sense les veus) i els toco amb gran plaer". El 5 de gener del 1870 l'autor i la pianista compartien escenari per estrenar-los. El seu llenguatge seriós i lleuger alhora, captura l'essència del ball vienès per excel·lència, la ciutat on s'havia establert sis anys abans, del ländler i d'altres formes de la musica popular austríaca, i en resulta una música essencialment urbana -amb la corresponent evocació idealitzada d'allò rural- que pretén esdevenir música domèstica (*Hausmusik*). El seu encant fàcil i el seu atractiu immediat no desmereixen la solidesa de construcció que es dóna per suposada en les obres més "serioses" de Brahms.

Josep Maria Vilar

COR LIEDER CÀMERA

El Cor de Cambra Lieder Càmera va ser fundat a Sabadell l'any 1990 per en Josep Vila i Casañas, que en fou director titular i posteriorment artístic. Glòria Coma i Pedrals n'ha estat directora adjunta. L'actual director titular és en Xavier Pastrana, i l'Oriol Castanyer n'és els sotsdirector.

Directors de prestigi han dirigit Lieder Càmera, entre els quals podem destacar Josep Pons, Jordi Savall, A. Ros Marbà, Salvador Mas, Manel Valdivieso, Edmon Colomer, Salvador Brotons, J. L. López Cobos, Arturo Tamayo, Ana Isabel Ramos, Eric Ericson, Frieder Bernius, Günter Theuring, G. Noseda, Lutz Köler, Franz Paul Decker, Trevor Pinnock, Helmut Rilling, Harry Christophers i Eiji Oue.

Lieder Càmera ha col·laborat amb grups instrumentals reconeguts com el Clemencic Consort, The Sixteen, The English Concert, el Drottningholm Baroque Ensemble, l'Orquestra de Cambra Nacional d'Andorra, la Capella Reial de Catalunya, l'Orquesta Barroca de Sevilla, l'Orquestra Barroca Catalana, l'Orquestra del Teatre Lliure, l'Orquestra de Cambra del Liceu, l'Orquestra de Cadaqués, l'OBC, l'OSV, la JONC i la JONDE.

L'estiu del 1997 va participar en l'espectacle de Carles Santos *La pantera imperial*, amb un gran èxit de públic i de crítica, el qual es va representar a Edimburg, París, l'Haia, Lió, Sevilla, i a diferents ciutats de Catalunya.

Lieder Càmera ha estat convidat a participar en importants Festivals Internacionals de Música com el d'Edimburg, de Montpeller, el Pau

Casals a Cuixà, Vinçà a França, 30 Nits de Sabadell, Músiques del Món a Girona, Torroella de Montgrí, Schubertiada de Vilabertran, Santa Florentina a Canet de Mar, Llívia, Festival de Música Antiga de Barcelona, Festival Chants Sacrés de Méditerranée a Marsella.

També ha actuat a diferents ciutats de l'Estat espanyol com Madrid, Saragossa, Granada, Valladolid, Santiago de Compostel·la, La Corunya, Sevilla, Jerez, Múrcia, Torrevella i Hondarribia.

Lieder Càmera ha enregistrat fins ara quatre discs compactes, dos amb cançons populars i tradicionals catalanes, un de dedicat al repertori per a cor i piano, amb el pianista Adolf Pla, i un altre amb Poemes de Miquel Desclot musicats per Josep Vila i Casañas.

Durant la temporada 2009-10, amb motiu del 20è aniversari del cor, Lieder Càmera té previst d'enregistrar un doble CD amb una selecció de cançons representatives de la Nova Cançó, les quals seran harmonitzades pels músics de més prestigi del nostre país compromesos amb el cant coral.

MARTA MATHÉU, soprano

Neix a Tarragona. Ingressà en el Conservatori Professional de la seva ciutat natal on cursà les especialitats de piano, cant i orgue obtenint les màximes qualificacions. Ha cursat el grau superior de cant amb la catedràtica A. L. Chova del Conservatori Superior de Música de València on obtingué Matrícula d'Honor.

Ha rebut consells de Montserrat Caballé, Helena Obratzova, Ana María Sánchez, Enedina Lloris, Isabel Penagos, Carmen Bustamante, Robert Expert, Miguel Zanetti i Wolfram Rieger.

Ha cantat en importants sales de concerts amb l'Orquestra Simfònica de Galícia; l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu; L'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra; l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya; l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu; Orchestre d'Ose (França); la Camerata d'Amsterdam i l'Oxford Philomusica Orchestra sota la direcció entre d'altres de Jordi Casas, J. Vila, F. Ciofini, Marzio Conti, G. Voronkov, M. Papadopoulos, M. Valdivieso, V. Pablo Pérez, A. Ros Marbà, E. Oue, Sir Nieville Marriner, I. Bolton, així com en formacions de cambra i amb solistes com Roger Vignoles, Trio Jess, entre d'altres.

Ha esta guardonada en diversos concursos i festivals d'àmbit internacional destacant el segon premi en el Concurs Permanent de Joves Intèrprets de JJMM d'Espanya (2005), el primer premi de la X edició del Certamen per a veus joves Manuel Ausensi (2007), el Premi del públic en el VII Concurs de Cant Montserrat Caballé (2007) i el segon premi, Premi Mozart, Premi millor cantant espanyol i premi del públic en la categoria femenina en el XLV Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas celebrat a Barcelona (2008).

Ha interpretat: l'*Stabat Mater* de Pergolesi; *La passió segons St. Joan* i *segons St. Mateu*, el *Magnificat* de Bach; *El Messies* i *Dixit Dominus* de Haendel; *Die Schöpfung* de Haydn; la *Missa de la Coronació*, la *Missa solemnis KV 337* i el *Rèquiem* de Mozart; la *Novena Simfonia* de Beethoven; la *Missa Solemnis* de Cherubini; la *Petite Messe Solenne i l'Stabat Mater* de Rossini; el *Rèquiem* de Fauré; el *Te Deum* de Kódaly, la *2a simfonia* de Mahler, el *War Requiem* de Britten, entre d'altres.

En el camp operístic ha cantat entre altres: *Babel 46* (Berta) de Montsalvatge, *Don Giovanni* (Donna Anna) i *Le Nozze di Figaro* (Marcellina) de W. A. Mozart; *Das Rheingold* (Woglinde) de R. Wagner, *L'esposa de l'alcalde* (*Jenufa)* de L. Janacék.
Ha fet l'estrena mundial de l'òpera *Amor Vedado* de A. Gaos al Palacio de l'Òpera de La Corunya.

Entre els seus compromisos, farà el debut en els papers de *3a Norna i Gutrune* a l'òpera *Götterdamerung* de R.Wagner a Galícia.

MIREIA PINTÓ, mezzosoprano

Nascuda a Manresa, cursà els estudis musicals en l´especialitat de piano i cant, obtenint premi d'honor de fi de carrera. Perfeccionà la seva formació a Itàlia (Accademia Rossiniana-Pesaro) i a França (amb I. Garcisanz). Ha estat guardonada amb els més importants premis en diversos concursos a Espanya i a Itàlia.

El seu repertori inclou els gèneres de l'òpera, l'oratori i el lied. Ha col·laborat amb grups instrumentals de cambra i amb diverses orquestres, actuant sota la direcció dels Mestres P. Maag, R. Bonynge, H. Rilling, E. Ericson, A. Zedda, J. C. Malgoire, J. López Cobos, M. Benini, F. Haider, F. P. Decker, B. de Billy, A. Ros-Marbà, A. García-Navarro, E. Martínez Izquierdo, D. Parry, C. Halffter, J. Pons, V. Pablo Pérez, A. Anissimov, G. Noseda, M. Guidarini, R. Behr, E. Villaume, J. Stulen, V. Sutej, A. Allemandi, R. Tolomelli, J. Casas, E. García Asensio, S. Brotons, entre altres. Ha participat en cicles de concerts, festivals i produccions operístiques a Itàlia, Rússia, Holanda, Alemanya, Grècia, Andorra, França, Mònaco (Opéra de Monte-Carlo), Japó i Espanya (incloent destacades actuacions en els principals auditoris i teatres com ara el Palau de la Música Catalana, el Gran Teatre del Liceu, l'Auditori de Barcelona, el Teatro Real de Madrid, l'Auditorio Nacional de Madrid, el Teatro Zarzuela de Madrid, el Teatro Monumental de Madrid, l'Auditorio La Coruña, l'Auditorio de Galícia, el Palacio de Festivales de Cantabria, el Palacio Euskalduna de Bilbao, el Teatro Villamarta de Jerez, el Gran Teatro de Córdoba, el Teatro Cervantes de Málaga, l'Auditorio M. de Falla de Granada, el Teatre Principal de València, el Palau de la Música de València, el Teatro Cuyás de Las Palmas de Gran Canaria, el Festival de Torroella de Montgrí, el Festival Grec, el Festival Mozart, el Festival de Música Clásica de Galícia, el Festival de Granada, el Festival Ciudad de Lucena, A.B.A.O. de Bilbao, entre altres).

En el camp operístic, ha interpretat un ampli número de rols de les èpoques barroca fins al segle XX. Així mateix, ha interpretat les més importants obres corals i simfònicocorals del barroc, el classicisme, el romanticisme i el segle XX.

En el camp del lied, des de 1992 forma un duo estable amb el pianista Vladislav Bronevetzky, portant a terme, des de llavors, una substancial activitat concertística que els ha portat a oferir recitals a diversos

països (incloent importants sales de concert, com ara el Gran Teatre del Liceu, la Sala Rachmaninoff de Moscou, el Hamarikyu Asahi Hall de Tòquio, entre moltes altres), ja sigui en diversos festivals com en cicles de concerts.

Ha enregistrat per Südwestfünk, BBC Radio 3, Radio Nacional de España-Radio Clásica, Catalunya Música, Radio Netherlands, TVE, TV3, ARTE i Südwestfünk TV. Ha col·laborat en l´enregistrament d´un CD amb obres de Joaquim Homs juntament amb V. Bronevetzky, en l´enregistrament en CD de l´òpera *Sly* de Wolf-Ferrari, juntament a Josep Carreras, en el DVD de les òperes *Il viaggio a Reims* de Rossini, *Die Walküre* de Wagner i en l'enregistrament del CD *One life to live* junt al pianista Manel Camp.

DAVID ALEGRET, tenor

Considerat com un destacat tenor lleuger de l'actualitat, David Alegret està desenvolupant una carrera en la que, en tan sols cinc anys, ha aconseguit debutar en varis dels escenaris europeus més emblemàtics com el Rossini Opera Festival de Pesaro, el Gran Teatre del Liceu de Barcelona, el Teatro de La Maestranza de Sevilla, l'Òpera de Zurich, la Wiener Staatsoper, l'Hamburgischer Staatsoper o la Bayerische Staatsoper. Nascut a Barcelona, va començar els seus estudis musicals al Conservatori Superior de Música de la mateixa ciutat amb Xavier Torra, activitat que va compaginar amb la carrera de Medecina. Va

finalitzar els seus estudis de cant a la Musik-Akademie de Basilea (Suïssa) amb Kurt Widmer, a més de perfeccionar la seva tècnica amb Ana Luisa Chova, Kathleen Cassello i Raúl Giménez.

Guanyador del primer Concurs per a Joves Cantats Lírics de "La Caixa" i el Gran Teatre del Liceu, va ser finalista de l'Operalia i guanyador del Premi Karajan Stupendium de l'Staatsoper de Viena, amb els anys s'ha anat adaptant a un ampli repertori que abarca des de la música antiga fins a la contemporània.

En l'àmbit operístic són de destacar els seus èxits des del seu debut, l'any 2004, a *L'italiana in Algeri* a Klagenfurt, París i a l'Staatsoper de Viena (junt a Agnes Baltsa). Des de llavors també ha participat en el Festival Toujours Mozart de Salzburg, Praga i Viena interpretant els rols de Ferrando (*Così fan tutte*) i Idamante (*Idomeneo*). Ha cantat també el Don Ramiro de *La Cenerentola* a la Volksoper de Viena i a la Finish National Opera de Helsinki, el Comte de Libenskof d'*Il viaggio a Reims* al Rossini Opera Festival i a Berna i Narciso d'*Il turco in Italia* a l'Staatsoper d'Hamburg.

Des del 2006 la trajectòria de David Alegret ha estat un *in crescendo* com ho confirmen actuacions recents a l'Òpera de Roma (*La Cenerentola*), l'Òpera de Zurich (*Il barbiere di Siviglia*), la Bayerische Staatsoper (*Il Turco in Italia*), La Monnaie de Brussel·les (*La Cenerentola*), el Gran Teatre del Liceu de Barcelona (*Fidelio*), el Theater an der Wien (*Il turco in Italia*) i al Teatro Real de Madrid amb *L'italiana in Algeri*.

Ha interpretat destacats oratoris i obres corals del períodes barroc, clàssic i romàntic a les sales de concerts més importants d'Europa junt a formacions com La Capella Reial de Catalunya, el Concerto Köln, l'Orquestra Capriccio Basel, Le Concert des Nations, la Wiener Symphoniker, la Wiener Philharmoniker sota la direcció de directors com Fabio Luisi, Marc Minkowski, Alberto Zedda, Riccardo Muti, entre molts altres.

Propers compromisos el portaran de nou a l'Staatsoper de Viena amb *Il Barbiere di Siviglia* i a la Volksoper de Viena amb *La Cenerentola*.

ENRIC MARTÍNEZ-CASTIGNANI, baríton

El baríton italo-espanyol es formà a Barcelona així com a l'Staatliche Musikhochschule Heidelberg-Mannhein (Alemanya) graduant-se amb les millors qualificacions i guanyant diversos premis. Gerard Souzay, Carlos Chausson, Dalton Baldwin, Gerd Türk, Ulrich Eisenlohr, Mª Dolors Aldea,

Paul Schilhawsky i Wolfram Rieger han estat algunes de les personalitats amb qui ha estudiat. En la seva vessant de director d'orquestra ha estudiat amb Pierre Cao, Eric Ericsson, Klaus Arp i Luis Gorelick.

Va debutar en el món de l'òpera amb Ottone a *L'incoronazione di Poppea*, un debut que ha anat acompanyat d'un gran nombre d'interpretacions de rols operístics a diferents teatres d'òpera estatals i europeus. Ha treballat al costat de destacats mestres com George Pehlivanian, Alberto Zedda, Sebastian Weigle, Josep Pons, José Ramón Encinar i Álvaro Albiach.

Considerat uns dels millors liederistes del país ha fet recitals a Catalunya (Palau de la Música, Auditori de Barcelona), Bèlgica (Instituto Cervantes de Brussel·les), Xile (Santiago, Valparaiso), Equador (Teatro Bolivar), Japó (Suntory Hall) aquest últims amb el gran pianista Dalton Baldwin. *Winterreise, op.89*, *Schwanengesang D. 957*, *Die Schöne Müllerin, op.25* de Franz Schubert i *Dichterliebe, op.48* de Robert Schumann són algunes de les obres per les que se'l sol·licita més sovint.

Nominat als premis Grammy pel seu enregistrament de la primera versió de l'òpera de X. Montsalvatge *El Gato con Botas* per la discogràfica Columna Música, també ha enregistrat per Harmonia Mundi Ibérica i la Deutsche Grammophon.

Entre els seus propers compromisos es troben *Don Pasquale* al Teatro Villamarta i *Vec Makropulos* a l'Òpera du Rhin-Strasbourg en l'estrena mundial de la producció del prestigiós director d'escena Robert Carsen.

JOSEP SURINYAC, piano

Nascut a Torelló (Barcelona) on inicià els seus estudis musicals amb M. Serra, obtingué el títol superior de Piano i Música de Cambra al Conservatori de Barcelona amb M. J. Crespo i A. Soler i, posteriorment, amplià estudis a la Guildhall School of Music de Londres amb G. Johnson.

Ha estat premiat en diversos concursos de cambra. El 1998 guanyà el primer premi a St. Joan de Vilatorrada amb la flautista P. Mazo i fou premiat per l'Associació Catalana de Compositors por les seves interpretacions de música contemporànea. El 1999, conjuntament amb la violinista sueca M. Broman, va aconseguir el primer premi en el X Paper de Música de Capellades.

El seu interès pel repertori vocal l'ha portat a col·laborar amb cantants com D. Aldea, D. Alegret, N. Argenta, L. Dawson, J. Domènech, E. Martínez-Castignani, M. Martins, A. Mateu, I. Moraleda, M. Ll. Muntada, R. Padullés, S. Palatchi, R. Pierotti, A. Savall, P. Udland o Ll. Vilamajó, entre d'altres, i com a acompanyant, ha actuat en diferents ciutats espanyoles així como a França, Regne Unit, Bèlgica, Alemanya, Àustria, Hongria, Eslovènia, Israel, Estats Units i Japó.

La seva discografia més recent inclou dos CD amb música vocal de Granados i Toldrà amb M. Lluïsa Muntada i el *Winterreise* de Schubert amb E. Martínez-Castignani.

Actualment és el pianista del Cor de Noies de l'Orfeó Català que dirigeix B. Reixach i és professor de Lied a l'ESMUC i de Música de Cambra al Conservatori Superior del Liceu.

Ha estat convidat en diverses ocasiones per la Fundació "La Caixa" per acompanyar les masterclasses de cant de Nancy Argenta o Lynn Dawson en el marc del Curs de Interpretació històrica que s'ha celebrat en diferents ciutats espanyoles.

DAVID MALET, piano

Nascut a Barcelona, començà els estudis musicals a l'Escolania de la Catedral de Barcelona de la qual molt aviat esdevingué el pianista acompanyant. Rebé les primeres lliçons d'orgue de la mà de l'aleshores organista de la catedral, Mn. Joan Gamissans. Posteriorment, ingressà al Conservatori Superior de Música de Barcelona, on obtingué cinc titulacions superiors i diverses distincions i matrícules d'honor. Paral·lelament, estudià tota la carrera d'orgue amb Montserrat Torrent, catedràtica emèrita de l'esmentat Conservatori. Del 1999 al 2003 estudià orgue amb Michael Radulescu a la Universitat de Viena, a més d'improvisació amb Franz Danksagmüller i baix continu amb Augusta Campagne. En la seva estada a Viena, cursà també els estudis de direcció de cor i orquestra amb Reinhard Schwarz i Georg Mark al Conservatori de la mateixa ciutat, on obtingué el Diploma dirigint en concert públic l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Viena.

Ha estat durant 15 anys segon organista de la Catedral de Barcelona, corepetidor i organista acompanyant de l'Orfeó Català, Mestre de Capella de la Capella de Música de Santa Maria del Pi i pianista del grup de música contemporània Sitges 94. És col·laborador habitual de la Coral Cantiga, del Cor Madrigal, de l'Orquesta y Coros de Radiotelevisión Española i del Coro Nacional de España. Ha actuat en sales com el Palau de la Música Catalana i L'Auditori (Barcelona), el Teatro Monumental i l'Auditorio Nacional (Madrid), l'Auditorio Manuel de Falla (Granada), els auditoris de León, Santiago, Saragossa i Valladolid o el Musikverein de Viena, amb agrupacions com l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, l'Orquestra de Cadaqués, l'orquestra Real Filharmonia de Galicia, l'Orquesta Sinfónica de Tenerife o la de la Comunidad de Madrid, i amb directors com Sir

Neville Marriner, Frans Brüggen, Helmuth Rilling, Antoni Ros-Marbà, Kálman Strauss o Vassily Petrenko. Finalment, ha estat director convidat de l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra de Cambra Terrassa 48, el Conjunt Orquestral de Girona i del Coro de Radiotelevisión Española. La seva discografia inclou 6 CDs i 2 DVDs a més de diversos enregistraments per a Catalunya Música, TV3, RNE i TVE.

Actualment és el director musical de l'Orfeó Laudate i del Cor de Cambra Francesc Valls de la Catedral de Barcelona i participa activament com a organista en cicles arreu de l'Estat espanyol així com, eventualment, a l'estranger.

XAVIER PASTRANA, direcció

Nascut a Tarragona el 1977, estudià guitarra amb Enrique Malo i Carles Trepat i n'obtingué el títol superior l'any 2000. Estudià direcció coral

amb Pierre Cao i composició amb el mestre Manel Oltra. Així mateix ha participat en diversos cursos de direcció coral i orquestral amb mestres com Frieder Bernius, Jorma Panula o Salvador Mas.

Ha obtingut diversos premis en els Premis Ciutats de Reus de Composició de Corals Infantils. L'any 2004 li fou encarregada una cantata per a cor i orquestra per a celebrar el XX aniversari de l'Escola Municipal de Música de Tarragona i l'estrenà ell mateix l'any 2005.

Ha estat professor de direcció a diversos cursos com els de la FCEC a Catalunya o els de la Federación Aragonesa de Coros a Aragó, entre d'altres.

Ha dirigit el Cor Mos Cantars de Tarragona de l'any 1995 fins al 2001 i el Jove Cor de Tarragona entre els anys 1997 i 2003. Durant els anys 2003 i 2004 va assumir la sotsdirecció de l'Orfeó Català i del Coro de la Orquesta Ciudad de Granada. En els anys 2007 i 2008 es fa càrrec de la Cobla Marinada de Badalona.

Durant el curs 2005-2006 estudia direcció d'orquestra a la *Universität für Musik und darstellende Kunst* a Viena, amb els professors U. Lajovich i S. Pironkoff.

Actualment, dirigeix el Cor St. Esteve de Vila-seca, les orquestres del Conservatori de Cervera i és director titular del cor Lieder Càmera.

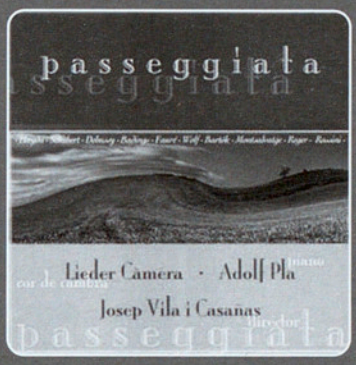

Passeggiata

Lieder Càmera, cor de cambra
Josep Vila i Casañas, director

Adolf Pla, piano

Obres de Haydn, Wolf, Schubert, Bártok, Debussy, Montsalvatge, Badings, Reger, Fauré i Rossini.

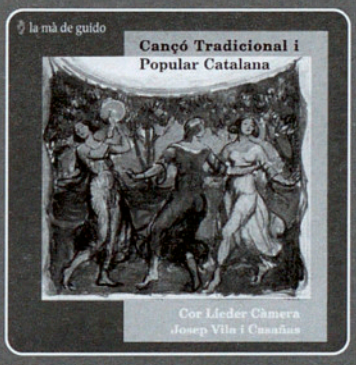

Cançó tradicional i popular catalana
Lieder Càmera, cor de cambra

Josep Vila i Casañas, director

www.corliedercamera.cat

Proper concert

Dimecres 4 d'agost
22 h - Església
Concert 05

Acadèmia 1750
Josep Domènech, oboè
Carles Cristòbal, fagot
Deborah York, soprano
Gemma Coma-Alabert, mezzosoprano
Stefano Demicheli, director

Johann Anton Reichenauer: *Concert per a oboè, fagot, cordes i baix continu en Si bemoll Major* / **Johann Friedrich Fasch:** *Concert per a dues flautes travesseres, dos oboès, dos fagots i baix continu en re menor* FWV L:d7/ **Jean-Féry Rebel:** *Les éléments* / **Pergolesi:** *Stabat Mater*

Darrere d'aquest edifici hi ha cultura.
Darrere d'aquest edifici hi ha una Obra Social.

La Pedrera de CAIXA CATALUNYA

Vine a visitar-nos

Exposició permanent que permet conèixer

- l'Espai Gaudí
- el Pis de La Pedrera de Caixa Catalunya
- el terrat

Activitats musicals, cicles de dansa, conferències, exposicions, debats de màxima actualitat...

consulta el programa d'activitats a
obrasocial.caixacatalunya.com/cultura

La Pedrera de Caixa Catalunya. Passeig de Gràcia, 92.
Informació al 902 400 973 o a obrasocial.caixacatalunya.com

CAIXA CATALUNYA
OBRA SOCIAL

ACCIONS SOCIALS CULTURA INVESTIGACIÓ MEDI AMBIENT

Organitza:

Emissora oficial del Festival:

Col·laboren:

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

Patrocinen:

Diputació de Girona
221 municipis

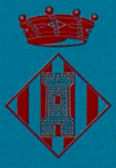

Ajuntament de Torroella de Montgrí

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació

Disseny: Giralt-Miracle Associats SL. Realització: Isabel Giraldo

Concert 04

Dimarts 3 d'agost
22 h - Església

Cor Lieder Càmera
Marta Mathéu, soprano
Mireia Pintó, mezzosoprano
David Alegret, tenor
Enric Martínez-Castignani, baríton
Josep Surinyac i David Malet, piano a quatre mans
Xavier Pastrana, director

Spanische Liebeslieder
(Emanuel Geibel, *Spanisches Liederbuch*)

1. Vorspiel

2. Tief im Herzen trag' ich Pein,
muß nach außen stille sein.
Den geliebten Schmerz verhehle
tief ich vor der Welt Gesicht;
und es fühlt ihn nur die Seele,
denn der Leib verdient ihn nicht.
Wie der Funke frei und licht
sich verbirgt im Kieselstein,
trag' ich innen tief die Pein.

3. O wie lieblich ist das Mädchen,
Wie so schön und voll Anmut,
Wie so schön!

Sag' mir an, du wackrer Seemann,
Der du lebst auf deinem Schiffe,
Ob das Schiff und seine Segel,
Ob die Sterne wohl so schön sind!

O wie lieblich ist das Mädchen,
Wie so schön und voll Anmut,
Wie so schön!

Sag' mir an, du stolzer Ritter,
Der du gehst im blanken Harnisch,
Ob das Roß und ob die Rüstung,
Ob die Schlachten wohl so schön sind!

Cançons d'amor espanyoles
(Emanuel Geibel, *Cançoner espanyol*)[1]

1. Preludi

2. De dentro tengo mi mal
que de fuera no hay señal.
Mi nueva y dulce querella
es invisible á la gente:
el alma sola la siente
que el cuerpo no es digno de ella:
como la viva centella
se encubre en el pedernal,
de dentro tengo mi mal.

Luiz Vaz de Camões

3. Muy graciosa es la doncella,

¡cómo es bella y hermosa!

Digas tú, el marinero
que en las naves vivías,
si la nave o la vela o la estrella
es tan bella.

Muy graciosa es la doncella,
¡cómo es bella y hermosa!

Digas tú, el caballero
que las armas vestías,
si el caballo o las armas o la guerra
es tan bella.

---

1 En comptes de l'habitual traducció catalana, oferim a tall de curiositat els originals castellans sobre els quals es va basar Emanuel Geibel.

O wie lieblich ist das Mädchen,
Wie so schön und voll Anmut,
Wie so schön!

Sag' mir an, du Hirtenknabe,
Der du deine Herde weidest,
Ob die Lämmer, ob die Marten,
Ob die Berge wohl so schön sind!

O wie lieblich ist das Mädchen,
Wie so schön und voll Anmut,
Wie so schön!

Muy graciosa es la doncella,
¡cómo es bella y hermosa!

Digas tú, el pastorcico
que el ganadico guardas,
si el ganado o los valles o la
sierra
es tan bella.

Muy graciosa es la doncella,
¡cómo es bella y hermosa!

Gil Vicente

4. Bedeckt mich mit Blumen,
Ich sterbe vor Liebe.
Daß die Luft mit leisem Wehen
nicht den süßen Duft mir
entführe, Bedeckt mich!

Ist ja alles doch dasselbe,
Liebesodem oder Düfte Von
Blumen.

Von Jasmin und weißen Lilien
sollt ihr hier mein Grab bereiten,
Ich sterbe.

Und befragt ihr mich: Woran?
sag' ich: Unter süßen Qualen Vor
Liebe.

4. Cubridme de flores
que muero de amores!
Porque de su aliento el aire
no lleve el olor sublime,
cubridme!

sea porque todo es uno
alientos de amor y olores de
flores.

De azuzenas y jazmines
aqui la mortaja espero, que
muero!

Si me preguntais de qué
respondo: en dulces rigores de
amores.

Maria do Ceo

5. Flutenreicher Ebro,
Blühendes Ufer,
All ihr grünen Matten,
Schatten des Waldes,
Fraget die Geliebte,
Die unter euch ruhet,
Ob in ihrem Glücke
Sie meiner gedenket!

Und ihr tauigen Perlen,
Die ihr im Frührot

5. Ebro caudaloso,
fértil ribera,
deleitosos prados,
fresca arboleda:
decilde á mi niña
que en vosotros huelga,
si entre sus contentos
de mí se acuerda?

Aljófar precioso,
que la verde yerba

Den grünenden Rasen
Bunt mit Farben sticket,
Fraget die Geliebte,
Wenn sie Kühlung atmet,
Ob in ihrem Glücke
Sie meiner gedenket!

Ihr laubigen Pappeln,
Schimmerde Pfade.
Wo leichten Fußes
Mein Mädchen wandelt,
Wenn sie euch begegnet,
Fraget sie, fragt sie,
Ob in ihrem Glücke
Sie meiner gedenket!

Ihr schwärmenden Vögel,
Die den Sonnenaufgang
Singend ihr begrüßet
Mit Flötenstimmen,
Fraget die Geliebte,
Dieses Ufers Blume,
Ob in ihrem Glücke
Sie meiner gedenket!

bordas y matizas
con el alva bella:
decilde á mi niña
cuando se recrea
si entre sus contentos
de mí se acuerda?

Álamos frondosos,
blancas arenas
por donde mi niña
alegre pasea:
decidle si acaso
oido os presta,
si entre sus contentos
de mí se acuerda?

Parlerillas aves,
que á la aurora bella
haceis dulce salva
con harpadas lenguas:
decilde á mi niña,
flor de esta ribera,
si entre sus contentos
de mí se acuerda?

Anònim

6. Intermezzo. Nationaltanz

7.Weh, wie zornig ist das Mädchen,
Weh, wie zornig, weh, weh!
Im Gebirge geht das Mädchen
Ihrer Herde hinterher,
Ist so schön wie die Blumen,
Ist so zornig wie das Meer.

6. Intermezzo. Dansa popular

7. Sañosa está la niña,

ay Dios! quien le hablaría!
En la sierra anda la niña
su ganado à repastar,
hermosa como las flores,
sañosa como la mar:
sañosa está la niña,
ay Dios! quien le hablaría!

Gil Vicente

8. Hoch, hoch sind die Berge
und steil ist ihr Pfad,
die Brunnen sprüh'n Wasser
und rieseln in's Kraut.

8. La sierra es alta
y áspera de subir:
los caños corren agua
y dan en el torongil.

O Mutter, o Mutter,
lieb Mütterlein du,
dort, dort in die Berge,
mit den Gipfeln so stolz,
da ging eines Morgens
mein süßester Freund.
Wohl rief ich zurück ihn
mit Zeichen und Wort,
wohl winkt' ich mit allen
fünf Fingern zurück.

Madre, la mi madre,
del cuerpo atan garrido:
por aquella sierra
en su lomo erguido,
iba una mañana
el mi lindo amigo:
llaméle con mi toca
y con mis dedos cinco,
los caños corren agua
y dan en el torongil.

Pedro de Padilla

9. Blaue Augen hat das Mädchen,
wer verliebte sich nicht drein!

Sind so reizend zum Entzücken,
daß sie jedes Herz bestricken,
wissen doch so stolz zu blicken,
daß sie eitel schaffen Pein!

Machen Ruh' und Wohlbefinden,
Sinnen und Erinn'rung
schwinden,
wissen stets zu überwinden
mit dem spielend süßen Schein!

Mit dem spielend süßen Scheine
Fesseln sie die Treu' alleine.
Schaffen, daß in Kummer weine,
Wer da fröhlich pflag zu sein.

Keiner, der geschaut ihr Prangen,
ist noch ihrem Netz entgangen,
alle Welt begehrt zu hangen,
Tag und Nacht an ihrem Schein.

Blaue Augen hat das Mädchen,
wer verliebte sich nicht drein!

9. Ojos garzos ha la niña,

quien gelos 'namoraría!

Son tan bellos y tan vivos
que á todos tienen cautívos,
mas muéstralos tan esquivos
que roban el alegría.

Roban el placer y gloria,
los sentidos y memoria,
de todo llevan victoria
con su gentil galanía.

Con su gentil gentileza
ponen fé con mas firmeza,
hacen vivir en tristeza
al que alegre ser solía.

No hay ninguno que los vea
que su cautivo no sea,
todo el mundo los desea
contemplar noche y día.

Ojos garzos ha la niña,
quien gelos 'namoraría!

Juan del Encina

10. Dunkler Lichtglanz, blinder Blick,
totes Leben, Lust und Plage,
Glück erfüllt von Mißgeschick,
trübes Lachen, frohe Klage,
süße Galle, holde Pein,
Fried' und Krieg in einem Herzen,
das kannst, Liebe, du nur sein,
mit der Lust erkauft durch Schmerzen,
Liebe, das kannst du nur sein!
Liebe, das kannst du nur sein,
dunkler Lichtglanz, blinder Blick,
totes Leben, Lust voll Plage,
das kannst, Liebe, du nur sein!

10. Vista ciega, luz oscura,

gloria triste, vida muerta,
ventura de desventura,
lloro alegre, risa incierta:
hiel sabrosa, dulce agrura,
paz con ira y saña presta
es amor, con vestidura
de gloria que pena cuesta.

Rodrigo Cota de Maguaque

Drei Gedichten
(Emanuel Geibel)

1. Ländliches Lied

Und wenn die Primel schneeweiß blickt
am Bach aus dem Wiesengrund,
wenn die Kirschblüt nickt
und die Vöglein pfeifen im Wald allstund:
da flickt der Fischer das Netz in Ruh,
denn der See liegt heiter im Sonnenglanz;
da sucht das Mädel die Schuh
und schnürt das Mieder sich eng zum Tanz,
und denket still,
ob der Liebste nicht kommen will.

Es klingt die Fiedel, es brummt der Baß
der Dorfschulz sitzet im Schank beim Wein,
die Tänzer drehn sich ohne Unterlaß
An der Lind', an der Lind', im Abendschein.

Tres poesies
(Emanuel Geibel)

1. Cançó de camp

I quan la prímula, blanca com la neu, mira
el rierol arran del prat,
quan fa la flor del cirerer s'inclina,
i xiulen els ocells al bosc tothora:
llavors el pescador arregla la xarxa en pau,
perquè el llac descansa serenament al sol;
llavors la donzella busca les sabates
i es corda el cosset estretament per a la dansa,
i es pregunta silenciosament
si no vindrà l'estimat.

El violí refila, la verra remuga,
l'alcalde s'asseu a la taverna i beu vi.
Els balladors giren sense parar
sota el til·ler, en la llum del capvespre.
I quan se'n tornen cap a casa a mitjanit

Und geht's nach Haus um
Mitternacht,
Glüh-Würmchen trägt das
Laternchen vor;
da küßt er sein Dirnel sacht
und sagt ihr leis ein Wörtchen ins
Ohr,
und sie denken beid':
o du selige fröhliche Maienzeit!

les cuques de llum els il·luminen
el camí amb llanternes;
llavors ell besa la noia suaument
I li xiuxiueja una paraula a
l'orella
i tots dos pensen:
oh, que feliç el temps de maig!

2. Lied

In meinem Garten die Nelken
mit ihrem Purpurstern
müssen nun alle verwelken,
denn du bist fern.

Auf meinem Herde die Flammen
die ich bewacht so gern,
sanken in Asche zusammen,
denn du bist fern.

Die Welt ist mir verdorben,
mich grüßt nicht Blume nicht
Stern,
mein Herz ist lange gestorben,
denn du bist fern.

2. Cançó

Els clavells del meu jardí
amb la seva estrella porpra
s'hauran de marcir ara
perquè tu ets lluny.

Les flames de la llar
que tant m'agradava mirar
es transformaran en cendra,
perquè tu ets lluny.

El món se m'ha tornat agre,
no em saluden flors ni estrelles,
el meu cor és mort fa temps,
perquè tu ets lluny.

3. Zigeunerleben

Im Schatten des Waldes, im
Buchengezweig,
Da regt sich's und raschelt's und
flüstert zugleich.
Es flackern die Flammen, es
gaukelt der Schein
Um bunte Gestalten, um Laub
und Gestein.

Das ist der Zigeuner bewegliche
Schaar,
Mit blitzendem Aug' und mit
wallendem Haar,
Gesäugt an des Niles geheiligter
Flut,
Gebräunt von Hispaniens
südlicher Glut.

3. Vida de gitano

Al bosc ombrívol, entre els faigs,
hi ha remor i moviment, i se
senten xiuxiueigs.
Les flames dansen i la llum
pampalluga,
al voltant de figures de colors,
de fulles i pedres.

Aquí és on es reuneixen els
inquiets gitanos,
amb ulls brillants i cabells
fluents,
alletats per les aigües santes del
Nil,
colrats pel meridional sol
hispànic.

Um's lodernde Feuer in
schwellendem Grün,
Da lagern die Männer verwildert
und kühn,
Da kauern die Weiber und rüsten
das Mahl,
Und füllen geschäftig den alten
Pokal.

Al voltant del foc, enmig del
verd exuberant,
els homes acampen braus i
salvatges,
les dones s'ajupen, preparant
l'àpat,
i omplen atrafegades el vell got.

Und Sagen und Lieder ertönen im
Rund,
Wie Spaniens Gärten so blühend
und bunt,
Und magische Sprüche für Not
und Gefahr
Verkündet die Alte der
horchenden Schaar.

Comparteixen llegendes i
cançons,
tan fantàstics i vius com els
jardins espanyols.
I màgics encanteris per a les
penes i els perills
l'anciana dedica als oients.

Schwarzäugige Mädchen beginnen
den Tanz.
Da sprühen die Fackeln im
rötlichen Glanz.
Heiß lockt die Guitarre, die
Zimbel erklingt.
Wie wilder und wilder der Reigen
sich schlingt.

Les noies d'ulls negres enceten
la dansa.
Ja brillen les torxes de roja llum.
Ja sona la guitarra i espeteguen
els címbals.
Que salvatges dansen els
balladors!

Dann ruhn sie ermüdet von
nächtlichen Reihn.
Es rauschen die Wipfel in
Schlummer sie ein.
Und die aus der sonnigen Heimat
verbannt,
sie schauen im Traum das
gesegnete Land.

Llavors, esgotats per la nit de
ball, jeuen i descansen.
Els faigs murmuren una cançó de
bressol.
I aquells que foren expulsats
d'una pàtria feliç
veuen ara la seva terra en un
somni màgic.

Doch wie nun im Osten der
Morgen erwacht,
Verlöschen die schönen Gebilde
der Nacht,
Laut scharret das Maultier bei
Tagesbeginn,
Fort ziehn die Gestalten. — Wer
sagt dir, wohin?

Quan el matí es desperta a
llevant,
les belles imatges de la nit
s'esvaeixen.
Poteja la mula en començar
l'albada,
els gitanos marxen, qui sap cap a
on?

II

Liebesliederwalzer
(Georg Friedrich Daumer)

1. Rede, Mädchen, allzu liebes,
das mir in die Brust, die kühle,
hat geschleudert mit dem Blicke
diese wilden Glutgefühle!
Willst du nicht dein Herz
erweichen,
willst du, eine Überfromme,
rasten ohne traute Wonne,
oder willst du, daß ich komme?
Rasten ohne traute Wonne,
nicht so bitter will ich büßen.
Komme nur, du schwarzes Auge.
Komme, wenn die Sterne grüßen.

2. Am Gesteine rauscht die Flut,
heftig angetrieben:
wer da nicht zu seufzen weiß,
lernt es unterm Lieben.

3. O die Frauen, o die Frauen,
wie sie Wonne tauen!

Wäre lang ein Mönch geworden,
wären night die Frauen!

4. Wie des Abends schöne Röte
möcht' ich arme Dirne glühn,
Einem, Einem zu gefallen,
sonder Ende Wonne sprühn.

5. Die grüne Hopfenranke,
sie schlängelt auf der Erde hin.
Die junge, schöne Dirne,
so traurig ist ihr Sinn!
Du höre, grüne Ranke!
Was hebst du dich nicht
himmelwärts?

II

Valsos amorosos
(Georg Friedrich Daumer)[2]

1. Respon, noia, tu, tan dolça,
que al meu pit encalmat
llançaves
la mirada que em provoca
sensacions tan indomables i
fogoses!
El teu cor, no vols entendrir-lo?
O triaràs de fer la beata,
descansar sens dolça festa?
O bé vols que vingui a veure't?

Descansar sens dolça festa,
Quina amarga penitència!
Vine doncs, ull-negre, vine,
Vine quan els astres surtin.

2. Per la roca brama el riu,
fortament i amb fúria;
el qui aquí no sospirés,
prou n'hi ensenya l'amor després.

3. Oh, les dones, oh les dones,
Com prodiguen joia i dolçor!

Ja fa temps que fóra monjo,
Si no fos per les dones, les
dones!

4. Com la roja llum del capvespre
jo voldria, pobrica, lluir;
plaure, plaure a un noi ben maco,
Encantar-lo sense fi.

5. El verd serment del llúpol
s'entortolliga cap a terra;
la jove, bella noia,
que sola i trista està!

Escolta, tu, serment verd!
Com és que al cel no vas enlaire?

---

2 Versions de Joan Grimalt.

Du höre, schöne Dirne!
Was ist so schwer dein Herz?

Wie höbe sich die Ranke,
der keine Stütze Kraft verleiht?
Wie wäre die Dirne fröhlich,
wenn ihr das Liebste weit?

6. Ein kleiner, hübscher Vogel

nahm den Flug
zum Garten hin,
da gab es Obst genug.
Wenn ich ein hübscher,
kleiner Vogel wär,
ich säumte nicht,
ich täte so wie der.
Leimruten-Arglist
lauert an dem Ort;
der arme Vogel
konnte nicht mehr fort.
Wenn ich ein hübscher,
kleiner Vogel wär,
ich säumte doch,
ich täte nicht wie der.
Der Vogel kam
in eine schöne Hand,
da tat es ihm,
dem Glücklichen, nicht and.
Wenn ich ein hübscher,
kleiner Vogel wär,
ich säumte nicht,
ich täte doch wie der.

7. Wohl schön bewandt
war es vorehe mit meinem Leben,
mit meiner Liebe;
durch eine Wand,
ja, durch zehn Wände
erkannte mich
des Freundes Sehe;
doch jetzo, wehe,
wenn ich dem Kalten
auch noch so dicht
vorm Auge stehe,
es merkt's sein Auge,
sein Herze nicht.

Escolta, noia bella,
Què tens, que et pesa al cor?

Com vols que el brot s'enfili,
sense força ni suport?
Com vols la donzella alegre,
tenint llunyà l'amor?

6. L'ocell menut, polit, ja emprèn el vol,
atret cap a la fruita del jardí.
I si jo fos també un menut ocell,
sense dubtar faria tal com ell.

Allà l'espera una trampa astuta,
El vesc l'atrapa, ja no pot volar.
Si jo també fos un menut ocell,
m'ho pensaria, per no fer com
ell.

Aterrava l'ocell en una bella mà,
Llavors va ser feliç, ho podeu
creure!

I si jo fos també un menut ocell,
sens dubte, jo faria igual com
ell.

7. Que ben parats,
en altre temps, tenia l'amor,
tenia la vida;
murs o parets
travessava,
per descobrir-me,
la seva mirada.
Però ara, lassa,
tant és que estigui
davant per davant
de l'ull glaçat,
el seu ull ho nota,
el cor no.

8. Wenn so lind dein Auge mir
und so lieblich schauet
jede letze Trübe flieht,
welche mich umgrauet.

Dieser Liebe schöne Glut,
laß sie nicht verstieben!
Nimmer wird, wie ich,so treu
dich ein Andrer lieben.

9. Am Donaustrande,
da steht ein Haus,
da schaut ein rosiges
Mädchen aus.

Das Mädchen,
es ist wohl gut gehegt,
zehn eiserne Riegel
sind vor die Türe gelegt.

Zehn eiserne Riegel
das ist ein Spaß;
die spreng ich,
als wären sie nur von Glas.

10. O wie sanft die Quelle sich
durch die Wiese windet;
O wie schön, wenn Liebe sich
zu der Liebe findet!

11. Nein, es ist nicht auszukommen
mit den Leuten;
Alles wissen sie so giftig
auszudeuten.
Bin ich heiter, hegen soll ich
lose Triebe;
bin ich still, so heißts, ich wäre
irr aus Liebe.

12. Schlosser auf, und mache Schlösser,
Schlösser ohne Zahl!
Denn die bösen Mäuler will ich
schließen allzumal.

8. Quan em mires candorosa
amb uns ulls tan dolços,
fins a l'última ombra fuig
que entristia el cor meu.

El caliu d'aquest amor,
No deixem que es perdi!
Ningú més, fidel com jo,
mai t'estimaria.

9. Arran del riu
n'hi ha una casa,
en treu el cap
una bella flor.

La noia està
molt ben guardada:
deu tanques de ferro
amb pany i forrellat.

Deu tanques de ferro,
no em fan cap por;
jo puc espanyar-les
amb un sol braç.

10. Oh, com gira dolçament
l'aigua per la prada!
Oh que bell, que el cor i el
cor units es trobin!

11. No, no hi ha manera que
la gent ho entengui;
sempre ho han d'interpretar amb
dolenteria.

Si mai canto, és que em trobo
desbocada;
la quietud, és un senyal
d'amor malalta.

12. Au manyà, vés a la feina,
fes-me força panys,
que les males llengües tanquin,
totes ben de cop!

13. Vögelein durchrauscht die Luft,
sucht nach einem Aste;
und das Herz, ein Herz, ein Herz begehrts,
wo es selig raste.

14. Sieh, wie ist die Welle klar,
blickt der Mond hernieder!
Die du meine Liebe bist,
liebe du mich wieder!

15. Nachtigall, sie singt so schön,
wenn die Sterne funkeln.
Liebe mich, geliebtes Herz,
küsse mich im Dunkeln!

16. Ein dunkeler Schacht ist Liebe,
ein gar zu gefährlicher Bronnen;
da fiel ich hinein, ich Armer,
kann weder hören noch sehn,
nur denken an meine Wonnen,
nur stöhnen in meinen Wehn.

17. Nicht wandle, mein Licht, dort außen
im Flurbereich!
Die Füße würden dir, die zarten,
zu nab, zu weich.
All überströmt sind dort die

Wege,
die Stege dir;
so überreichlich tränte dorten
das Auge mir.

18. Es bebet das Gesträuche;
gestreift hat es im Fluge
ein Vögelein.
In gleicher Art erbebet
die Seele mir, erschüttert
von Liebe, Lust und Leide,
gedenkt sie dein.

13. Un ocell per l'aire va,
cerca una branca;
com el cor anhela un cor,
on reposaria.

14. Mira l'aigua resplendent
per la lluna clara!
Tu que ets la meva amor,
pots tornar a estimar-me?

15. Rossinyol, que cantes bé,
la nit estelada.
Dolç amor, estima'm molt,
besa'm en la fosca!

16. L'amor és avenc ombrívol,

o perillosíssima sitja;
del dia que jo vaig caure-hi
no hi sento, tampoc hi veig,
sols penso en la meva joia,
sospiro dels meus dolors.

17. Llum meva, no hi vagis, a fora,
per sobre els camps!
no fos que aquests teus peus, tan tendres,
quedessin molls.

Tots amarats estan
les vies i viaranys,
de tant copiós el plor que l'ull meu
vessava allà.

18. Tremola l'arbusteda;

passant a frec volava
un ocellet.
Així mateix tremola
commosa la meva ànima
d'amor, de goig i pena,
quan pensa en tu.